

20. neděle v mezidobí rok B (2024)

1. čtení - Př 9,1-6

Můj pokrm jezte, víno, mnou nalité, pijte!

Čtení z knihy Přísloví.

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, at' sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učit. Pojd'te, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chod'te!

Mezizpěv – Žl 34,2-3.10-11.12-13.14-15

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.

Ustavičně chci velebit Hospodina,
vždy bude v mých ústech jeho chvála.
V Hospodinu nechť se chlubí moje duše,
at' to slyší pokorní a radují se.

Bojte se Hospodina, jeho svatí!
Těm, kdo se ho bojí, nic nechybí.
Mocní strádají a hynou hladové,
nic nechybí těm, kdo hledají Hospodina.

Pojd'te, synové, a slyšte mě,
naučím vás bát se Hospodina.
Miluje kdo život?
Přeje si dny štěstí?

Zdržuj svůj jazyk od zlého,
své rty od falešných slov.
Chraň se zlého a čiň dobré,
hledej pokoj a usiluj o něj!

2. čtení – Ef 5,15-20

Mějte na mysli, co je vůle Páně.

Čtení z listu svatého Pavla Efesanům.

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, (užívejte slov) ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Zpěv před evangeliem – Jan 6,56

Aleluja. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm, praví Pán. Aleluja.

Evangelium – Jan 6,51-59

Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky a chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

Homilie

„Kdo jí tento chléb, bude žít navěky!“(J 6,59)

Drazí bratři a sestry!

Jak se nepoklonit s nejhlubší úctou a oddaností nad tajemstvím eucharistie? Jak nevidět toto tajemství ve světle učení svatého Jana Pavla II. „O Boží nekonečné, nevyslovitelné lásce k člověku?“ Jak nevidět, že církev, ale také každý z nás „de Eucharistia vivit“ – z eucharistie žije? Nemáme nic cennějšího, nic důležitějšího, nic víc božského v našem každodenním životě než Tělo a Krev Páně. Pokud žijeme z Eucharistie, opravdu žijeme a žijeme na věčnost. Pokud nebudeme žít z Eucharistie, tehdy jen nám se zdá, že žijeme a po pozemských 70 nebo 80 letech nebudeme žít ve věčnosti. To je to, co Kristus tak silně říká v dnešním evangeliu: „Pokud nebudete jíst tělo Syna člověka a nebudete pít jeho krev, nebudete mít v sobě život“.

Kristova slova z dnešního evangelia jsou těžká k pochopení. Pro Židé byly obtížné, protože mnoho z nich se urazilo a odešlo. Je pro nás obtížné pochopit, kteří se snažíme získat náš „denní chléb“ a hledáme způsoby, jak podpořit rodinu, děti a sebe. Tak vzdálená realitě našeho každodenního života a tak neskutečná pro nás jsou Kristova slova o živém chlebu, o chlebu pro věčný život. Co pro nás tato slova znamenají každý den: „Moje tělo je skutečné pokrm a má krev je skutečný nápoj?“

Tolik lidí odmítá tuto pravdu, tolik ji ignoruje, pro tolik lidi je to „kámen a skála pohoršení“. Proč? Protože nerozumíme, protože náš rozum je příliš malý a příliš úzký na to, abychom pochopili pravdu, že tady Bůh chce dát sebe jako jídlo?

Musíme si položit takové otázky a hledat osobní odpovědi, abychom nezúžili náš život pouze na tento svět, aby náš celozrnný

každodenní chléb získávaný s takovým úsilím nebyl jediným jídlem. Odmítneme-li eucharistii, odmítneme-li pravdu o skutečné přítomnosti Ježíše Krista v Eucharistii pod způsobou chleba a vína, celý náš život sestoupí pouze do současnosti a bude zbaven všech eschatologických a nadpřirozených dimenzi.

Máme stále čas v našem každodenním, rušném a znepokojeném životě, abychom se živili tělem a krví Kristovou a oživili Kristovu přítomnost v nás, nebo je to pro nás jen sporadický a okrajový rituál bez velkého významu?

Kristus chce být v našich životech na tolik přítomen, doprovázet nás každý den, že nám dává sebe jako pokrm? Ale jsem si toho vědom a něco dělám, abych mohl přijímat tohoto Krista v mému životě? Co dělám, aby byl přítomen v mému každodenním životě? Opravdu žije z Eucharistie?

Eucharistický chléb, tělo Kristovo je navíc oznámením a příslibem věčnosti. „Kdo jí tento chléb, bude žít navěky”. Pokud zapomenu na tuto pravdu, zavřu a omezím svůj život na tento svět, a věčnost pro mě zůstane navždy nedosažitelná. Pak moje lidská existence ztrácí smysl a já se degraduji na úroveň „trávy žvýkacího zvířete”.

Ježísi, dej mi pochopit, jak důležité pro můj pozemský a věčný život je živit se Tvým tělem. Amen.